

A L'HOSPITALET

ENRIC GIL MESEGUER

CAPITOL 2.- EL FUTBOL TAMBÉ ES EL DEPORTE REY A L'HOSPITALET (1950-1965)

2.1- EL CAMÍ FINS A L'HÉRCULES

Durant la dècada dels cinquanta, comencen a superar-se al món de l'esport les dificultats que havia generat la guerra civil, si més no parcialment. Es noten petits i lents però progressius canvis en diversos àmbits. Canvis sense retorn facilitats per fets com les condicions de vida que anaven millorant lentament o el relleu generacional dels protagonistes de l'esport, que ja no havien conegut directament l'experiència de la guerra. En l'apartat més polític s'ha d'esmentar el progressiu abandonament de la retòrica de l'esport falangista, en una mena de transició cap a l'etapa tecnocràtica del desenvolupament dels anys seixanta. Un bon exemple d'aquest fet és l'obertura a l'exterior com a resposta a un signe que portaven els temps: la mundialització progressiva de l'esport amb la creació generalitzada de competicions internacionals (per exemple, l'aparició de competicions europees de diferents esports, com el futbol o l'atletisme). Una obertura que té els fets més representatius amb l'organització d'esdeveniments internacionals com el Campionat del Món d'hoquei sobre patins, l'any 1950, o els Jocs del Mediterrani, l'any 1955, tots dos a Barcelona. En aquests moments, segons Santacana i Pujadas¹, l'esport català intenta a més "reprendre una línia ascendent estroncada per la guerra civil i que té dues mostres fonamentals: l'increment d'associats i d'associacions i la recerca de noves instal·lacions". Un nou discurs oficial s'està elaborant a la llum d'aquests nous conceptes i d'aquesta evolució. Un discurs que serà sintetitzat en la nova Ley de Educación Física de l'any 1961.

Aquest tomb es comença a accelerar moderadament en el període que va del 1955 al 1961. A principis del 1956 mor el general Moscardó, fins aleshores al capdavant de l'esport espanyol. És substituït per José Antonio Elola Olaso, personatge format a Falange, especialment en el seu càrrec de delegat nacional del Frente de Juventudes des del 1941. El seu mandat, però, va ajudar a configurar un lent i progressiu gir en els temes centrals d'interès pels mandataris esportius espanyols. Segons Santacana i Pujadas, en l'estructura mental que durant els anys quaranta s'havien anat creant els mandataris esportius "es van anar diluint diversos trets característics, com la constant apel·lació a la relació esport i milícia, l'èmfasi malaltís en el paper de les jerarquies, la reverència per l'esport feta des del Movimiento i la retòrica falangista, entre d'altres". Cada cop més, des de la Delegación Nacional de Deporte es reconeix el paper educatiu de l'esport per a un país que ja no està en guerra o envoltat d'ella. Així, és significatiu que la DND allargui al seu nom afegint "de Educación Física y Deporte". Aquest canvi en la concepció de l'esport afectarà diversos elements de tipus organitzatiu i tècnic, com la creació de les juntes provincials d'Educación Física (element per acostar els directius locals i les estructures de la Delegación); la tímida obertura de les federacions amb l'objectiu de permetre la participació dels clubs; la claudiació definitiva dels anomenats esports del Movimiento; la difusió propagandística de l'esport; la construcció d'instal·lacions, o la preparació d'entrenadors i esportistes.

Calien, però, molts diners per portar a la pràctica aquestes idees. La Ley de Educación Física va permetre alterar el marc de finançament i servir-se'n d'un percentatge de les travesses de futbol (22%) superior al 10% que rebia l'esport des del 1957. Tot i això, els diners eren prou migrats i les reformes que es podien portar a la pràctica molt limitades. Així, per exemple, els ajuts de la DND per a instal·lacions esportives a

Catalunya en el període que va de 1945 al 1960 van ser només per a 40 projectes. Si tenim en compte que, a més, tan sols cobrien una petita part del pressupost, veurem com la gran mancança general d'instal·lacions esportives era difícil de solucionar - l'Hospitalet no va rebre cap ajuda de la DND en aquest període esmentat-. Tot i això, l'esforç de les entitats privades i dels organismes locals permeté que a partir de finals dels cinquanta es construïssin a Catalunya algunes infraestructures esportives noves a llocs normalment amb certa tradició esportiva com Granollers, Sabadell o l'Hospitalet, sense oblidar tampoc Barcelona, on el CF Barcelona inaugurarà l'any 1957 el seu actual estadi.

El futbol es comença a convertir en l'esport de masses que és avui dia ja en la dècada dels cinquanta. Tot i que amb oscil·lacions cícliques, el nombre de clubs afiliats a la Federació Catalana de Futbol anirà pujant de forma progressiva fins a l'explosió de la dècada dels seixanta². Els anys cinquanta són els del CF Barcelona, quan guanyarà força lligues amb la mítica davantera formada per Basora, Cesar, Kubala, Moreno i Manchón, -la que cantà després Serrat-. La temporada 51-52 el Barça guanya la Lliga, la Copa i la Copa Llatina (el precedent de la Copa d'Europa). La temporada següent tornen a guanyar Lliga i Copa. És el Barça que aconseguiria les Cinc Copes i que faria petit el seu camp de Les Corts. Això va contribuir sens dubte a que el futbol es distanciés encara més a Catalunya dels altres esports com a espectacle de grans masses.

A l'Hospitalet la història del futbol és la història d'un projecte fracassat fins al moment d'escriure aquest treball. Arribats a aquesta part de la història, puc ja explicar el meu punt de vista sobre el que ha passat amb el futbol a l'Hospitalet. El futbol, l'esport de masses per excel·lència a Espanya i a bona part del món que ens envolta, no tindrà a l'Hospitalet la suficient empenya com per aconseguir una infraestructura i una solidesa capaç de mantenir un club entre l'elit nacional. Veurem com, amb prou feines, s'arribarà a la Segona Divisió durant tres temporades. La Segona B serà un trist consol -i no sempre- per a una ciutat que, mica en mica, anirà perdent la fe en aquest projecte. Aquests anys de que parlaré ara seran claus en aquest sentit, quan des del propi poder franquista local s'intervindrà en la dinàmica dels clubs per afavorir la formació del Centro de Deportes Hospitalet, un club destinat a donar nom futbolístic a la ciutat.

Fins a la dècada dels cinquanta, si bé és veritat que el futbol no ha arribat encara al punt més alt d'interés popular al que ha acabat arribant, sí que és ja un dels pilars del món de l'esport d'aquell moment juntament amb el ciclisme, la boxa i el bàsquet. A l'Hospitalet, l'únic període d'esplendor en el futbol havia tingut lloc amb l'Hospitalenc entre els anys 1917 i 1928. El parèntesi de la guerra té la peculiaritat d'esborrar de la ment col·lectiva el somni encara mantingut, o com a mínim expressat, de recuperar l'antiga "glòria" (certament també relativa) aconseguida per aquell club. La dècada dels quaranta farà assumir a cadascú el lloc que veritablement li pertoca dins del futbol, i a l'Hospitalet li pertocuen els llocs més humils. No podia ser d'una altra forma degut a les difícils circumstàncies i, com a mínim, s'esvirarà d'una vegada el somni pretencions de recuperar un passat recent que en la dècada dels trenta encara flotava en l'ambient tot i ser inabastable.

En la dècada dels cinquanta, però, trobarem de nou un interès renovat en fer prosperar el futbol a la ciutat. Serà, a diferència d'anteriors intents, un somni més realista, basat en els fets i que sap quines són les mancances a superar, tot i que no se'n sortirà prou bé a l'hora de salvar-les. De ben segur, l'èxit que assoliria el futbol com a espectacle de masses té molt a veure en el desig d'emulació que s'observa en els equips modestos.

**"A l'Hospitalet
la història del
futbol és la
història d'un
projecte
fracassat"**

“Per primer cop de forma no aïllada, personatges de la vida pública ciutadana (petits industrials, membres de la jerarquia del poder local...) s’apropen a la direcció dels clubs de futbol”

Seràn els anys en que es consolidarà definitivament la figura del directiu no estrictament esportista, com a prova del desig de l'espectador de participar d'una forma més activa en l'esport, sense arribar a la seva pràctica. En el cas del futbol a l'Hospitalet aquest fenomen és més clar perquè s'hi acosten, per primer cop de forma no aïllada, personatges de la vida pública ciutadana (petits industrials, membres de la jerarquia del poder municipal...) que tenien poc passat de practicant esportiu i molta afició al futbol. De fet, i com veurem, les directives dels clubs de futbol, especialment les del Centro de Deportes Hospitalet, seran moltes vegades una mena de trampolí cap a destins dins de la política local, com a regidors, tinents d'alcalde... en un sistema que es retroalimenta amb l'entrada d'elements de la política oficial dins de les juntes dels clubs (i també com a porta de sortida dels polítics...). Els exemples són nombrosos: Emilio Huguet Huguet (directiu i president a molts clubs, serà també regidor delegat l'any 1961); Domingo Peiró Ribas (també directiu i president de molts clubs, serà Tinent d'Alcalde de diferents àrees durant la dècada dels cinquanta i dels seixanta, i arribarà a Procurador en Cortes); Ramón Oller Maxenchs (directiu de l'Hércules i del CD Hospitalet, arribarà a regidor l'any 1963); Cristobal Herms López (directiu i president també a diversos clubs, serà en aquests anys cinquanta i seixanta Tinent d'Alcalde de diverses àrees); Luis Abarca Médico (directiu de moltes entitats culturals i també del CD Hospitalet en els seus inicis, serà regidor delegat de *festejos*); Juan Vallés Fabregat (directiu del CD Hospitalet, serà Tinent d'Alcalde de diverses àrees a partir de l'any 1958); etcètera. Curiosament, tant entre directius com entre socis, trobarem molts casos en que l'afició pel club local es barreja amb l'afició a algun dels grans clubs barcelonins (aquests són els casos, per exemple, d'Emilio Huguet amb el Barça i de Domingo Peiró amb l'Espanyol), de tal forma que es fa difícil esbrinar quin dels dos va ser primer. És de suposar que els èxits que assolien els grans equips de les rodalies i la contínua ampliació de l'interés de la societat pel futbol alimentaven la necessitat d'emular fites semblants amb l'equip propi. Serà una relació amor-odi, que treurà socis als equips hospitalencs però també moltes vegades permetrà aconseguir favors en forma de cessions de jugadors i d'altres serveis, ja des de principis dels anys cinquanta.

Durant els anys cinquanta, els clubs de futbol de l'Hospitalet s'adonaren que sense prou recursos poca cosa es podia fer en aquest esport, que a més era cada vegada més car i on els jugadors començaven a cobrar diners cada vegada en categories més inferiors. Paral·lelament, el problema d'instal·lacions s'anà agreujant cada cop més. N'hi havia pocs camps de futbol, i dels pocs que n'hi havia, en una part s'hi donaren casos d'intents de desnonament per motius diversos. En una ciutat que anava creixent a un ritme brutal degut bàsicament a l'allau immigratori, la necessitat de terrenys per a la construcció fou de nou la causa de nombroses supresions d'instal·lacions esportives i de molts problemes en les relacions entre clubs arrendataris i amos arrendadors, més freqüents quant més ens acostem cap als anys seixanta, l'època del gran boom immigratori a l'Hospitalet.

Una de les formes que van trobar per superar aquestes dificultats a l'Hospitalet va ser a través de les fusions de clubs. Un fenomen que ja s'havia donat abans en diferents ocasions a la ciutat i que ara es veurà gairebé com l'única forma de resoldre la manca d'altres formes de suport als clubs futbolístics. Així, com explicaré més endavant, els primers passos els donaran a Collblanc i La Torrassa. Allà, el primer pas el feren el Recreativo i la Unión Atlético Club Coll-Blanch, que s'uniran l'any 1952 per formar la Unión Recreativo Coll-Blanch (en aquesta fusió potser també hi va participar el CD Atlántida). Aquest club existirà dos anys ja que el 1954 es fusiona de nou amb el Torrasense per formar el mític Club de Fútbol Hércules de Hospitalet (una mica més

tard potser va entrar també en el nou club l'estructura de l'equip de futbol de l'empresa Tecla Sala). Mentre tant, al Centre, la UD Hospitalet continuà la seva rutinària existència de sempre, i a Santa Eulàlia, la inexistència d'un club considerat com a propi (només matissada pels diversos equips d'empreses com Trinxet o Titán) provocarà l'aparició l'any 1950 del Club Deportivo Santa Eulàlia, que sembla que es feu càrrec en algun moment de l'afecció que deixà la SD Trinxet en desaparèixer l'equip federat de futbol (l'empresa va tenir equip a lligues diocesanes i d'Educación y Descanso alguns anys més). Finalment, el procés culminarà amb l'unió d'Hércules, Hospitalet i Santa Eulàlia l'any 1957 per formar el Centro de Deportes de Hospitalet, que encara existeix avui. Amb aquestes unions, les masses socials aniran creixent força, però sempre dins d'uns límits no gaire brillants per a una ciutat que en aquells anys s'apropa als 122.000 habitants a marxes forçades.

Aquesta onada de fusions s'explica perquè, d'una banda, el nombre de socis dels equips de futbol que existiren fins al 1950, amb poques excepcions, difícilment superava els 500. D'altra banda, la figura del patrocinador estarà sempre limitada a petits industrials. Entendre el per què tradicionalment ha succeït això ens donarà la clau per saber la causa per la qual el projecte de fer un club nacional de futbol a la ciutat hagi "fracassat" fins ara.

Les causes que el nombre de socis fos gairebé sempre molt limitat són diverses. Amb la lògica i els testimonis recollits, trobo aquestes com les més clares:

1er- Les dificultats econòmiques del moment, especialment en els anys quaranta i cinquanta. Si es vol veure futbol, s'ha de pagar, però qui paga exigeix bon futbol de certes categories, serà el peix que es mossega la cua. D'altra banda, a una ciutat d'obrers com l'Hospitalet, l'afició potencial és molta en aquells anys, però no s'els hi pot exigir grans quotes. Al butlletí de l'Hércules, en el seu número d'octubre del 1956, llegim per exemple com el soci Roberto Romero, sembla que soci històric de la barriada i ex-directiu del club, proposà en una assemblea que a més de la quota, els associats paguessin una petita quantitat afegida cada any (ell proposava 50 pessetes) per sanear l'economia de l'entitat. Segons l'article, a l'assemblea s'el va interrompre "porque su opinión pareció a buen número de socios, lesiva para sus intereses". De fet, l'Hércules estava donant un bon espectacle en els anys que va existir ja que estava a Tercera Divisió Nacional, però això va suposar pujar la quota des de les set pessetes mensuals que costava en el moment de decidir la fusió la temporada 53-54, fins a les 14 pessetes de la temporada 55-56. El nombre de socis va baixar dels aproximadament 1.800 que declarà el president que hi havia al club l'any 1955 fins als 1450-1500 en que fluctua, segons les altes i les baixes mensuals, l'any següent.

2on- La proximitat amb Barcelona deixarà a les portes de la ciutat, especialment dels barris de Collblanc, La Torrassa i Santa Eulàlia, una oferta de clubs i de partits de Primera Divisió de molta influència. Al mateix article que comentavem en el punt anterior, Roberto Romero, comentant la puja de les quotes d'aquella temporada a l'Hércules, adverteix que "los que piensen en que por el mismo dinero podrían ser socios del Barcelona o del Español, no son socios del Hércules, al menos de corazón, y por lo tanto no los necesitamos". Qui quadrava els comptes a final d'any, de ben segur que

"El nombre de socis en els clubs de futbol fins al 1950 difícilment superava els 500. D'altra banda, la figura del patrocinador estarà sempre limitada a petits industrials. Això motivarà una sèrie de fusions en la dècada dels cinquanta"

no pensava tant amb el cor... Seran els anys en que comencin a formar-se penyes del Barça i de l'Espanyol. El 24 de juliol del 1954, la delegació número 1, d'Hospitalet, de la Peña Blanquiazul ja realitza un homenatge a Francesc Perelló, qui aleshores era president del club espanyolista. Presideix la delegació a l'Hospitalet de la penya blanc-i-blava un tal senyor Armillas, i un dels membres de la seva junta es diu Ricardo Agüero. També l'any 1957 trobem la Peña Kubala, amb equip de futbol probablement vinculat a l'estructura d'equips satèl·lit controlada pel club blaugrana a tota Catalunya. Aquesta proximitat amb Barcelona no només podia perjudicar el nombre de socis sino que també complicava les coses a l'hora de fixar jugadors, pel gran nombre de clubs.

3er.- L'àmplia i diversa oferta esportiva de la pròpia ciutat. L'Hospitalet permet en aquests anys practicar una vintena d'esports diferents o bé gaudir de l'espectacle d'un bon ventall de les disciplines que triomfen en aquell moment, això sense comptar l'oferta de Barcelona, situada sempre tant a prop (especialment la de les entitats del barri com Sants, Bordeta o Les Corts).

Aquesta manca de socis i, per tant, d'ingressos per quotes dels abonats, s'haurà de substituir pels que ara anomenem ingressos atípics. En aquells anys provenien bàsicament, a més de l'organització de rifes, dels patrocinadors i de les subvencions. Pel que fa a les subvencions, en aquell moment només existien les de l'Ajuntament. No podem saber el tant per cent del pressupost anyal que podien suposar, però de ben segur que encara no devia ser molt alt. D'altra banda, un club no pot aspirar mai a dependre de l'ajuda municipal més enllà de petites ajudes o a l'hora d'exigir infraestructures fora de l'abast de les entitats. També hi havia la possibilitat d'organitzar partits atractius per a la gent, amb rivals interessants. Així per exemple, el Torrasense organitzarà un l'any 1951 contra el Murcia de la Primera Divisió. En un barri ple de murcians, amb una entrada general a 8 pessetes es podien fer molts calés.

Més important en aquest sentit era la possibilitat de trobar ajudes d'empresaris i industrials. Repassant els testimonis d'aquells anys, dona la sensació que els clubs s'en sortien gràcies als que anomenaven "caballitos blancos", persones amb certa capacitat econòmica que es feien càrrec de les factures quan no hi havia més remei. Ja havien existit abans, però ara la seva figura dins dels clubs esportius locals pren un especial relleu perquè s'integren molt més en els aparells directius i són més abundants. Aquests personatges, que normalment eren membres de la directiva -preferentment el president- hi duraven mentre tenien paciència i diners per pagar, llavors es cansaven i deixaven la cadira buida per a un altre (si n'hi havia). El club llavors tenia la feina de buscar aquest altre.

La segona opció, en aquest sentit, era trucar a la porta de la important indústria de la ciutat per demanar patrocini a canvi de publicitat. Clar que en aquells temps, la publicitat es limitava normalment a les tanques del camp, en els butlletins si és que n'hi havia, i entre els propis socis (el màrqueting encara no havia triomfat...). D'aquesta forma, atreure l'interés dels homes de negocis només es podia fer apel·lant al seu sentit de ciutadania, un concepte força difús a l'Hospitalet d'aquells anys on la immigració, la proximitat a Barcelona i l'existència encara de barris diferenciats i distanciatos ho distorsionava tot encara més. I més important que tot això, es tractava en una bona

“Els clubs s'en sortien en aquells anys gràcies als que anomenaven *caballitos blancos*, persones amb certa capacitat econòmica que es feien càrrec de les factures”

proporció d'un teixit industrial que des de feia anys ja no estava dirigit des de la pròpia ciutat, sino que depenia dels mandats de les cases mare, que estaven situades a Barcelona o més lluny. D'aquesta forma, sense una burgesia pròpia, cercar el mecenatge esportiu sempre ha estat una missió impossible a l'Hospitalet.

Domingo Peiró, regidor d'Esports de l'Ajuntament en aquells anys i membre de diverses directives del Tecla Sala, del Torrasense, de l'Hércules i després del CD Hospitalet, recorda que llavors disposava d'un llistat de vuit o deu industrials que hi col·laboraven, "però això era poc (...) jo als industrials els hi entrava com a amic i els hi deia: vosaltres heu de tenir en compte que l'empresa la teniu a l'Hospitalet i és lògic que ajudeu al Hospitalet, perquè segur que tú ets del Barça o de l'Espanyol, sou socis, pagueu tribunes i no us donen res. En canvi aquí a l'Hospitalent us guanyeu la vida, és lògic que ajudeu a l'esport de l'Hospitalet"³. Tot i això, aquests que Peiró anomena "petits industrials" eren ni més ni menys que Cottet, l'empresa de transports Herp, la Vanguard, Tecla Sala... Però la conclusió a la que Peiró i jo vam arribar xerrant sobre el tema és que, d'una banda, els industrials podien haver donat més, però de l'altre, si aquestes persones que prenen la decisió haguessin estat de l'Hospitalet i no de fora, segurament haurien ajudat d'una altra forma. Aquesta situació ha arribat amb poques variacions pràcticament fins avui dia, tot i que ara a una inversió d'aquest tipus se li pot treure una mica més de profit publicitari, si més no en teoria.

D'exemples il·lustratius s'en poden trobar molts. D'aquesta època, l'any 1956 el butlletí de l'Hércules li donava les gràcies a l'empresa Pepsi-Cola, que tenia una planta a la Gran Via, per la seva col·laboració: una subvenció de 3.000 pessetes i el compromís de col·laborar en l'adequació del camp (en realitat, de muntar dues tanques publicitàries "que habrán de colocarse tras las porterías, en el espacio ocupado por el deteriorado encañizado"). Aquestes quantitats, en un club que aquell any va moure només de quotes més de 230.000 pessetes, es quedaven força ridícules. Tot i això, gràcies! Al butlletí d'octubre del 1956 se li dedica una plana i mitja a donar les gràcies al mecenes.

Els barris de Collblanc i La Torrassa sempre van ser els més actius pel que fa a l'interès associatiu. En aquests moments, la tradició continuava i en l'esport ja heu vist com s'anava recuperant l'espai perdut amb la desaparició d'entitats després de la guerra. El nombre de clubs de futbol a aquella zona significava una bona part dels que hi havia a la ciutat, entre ells es comptaven els que més associats registraven, però també alguns de ben modestos. Aquest era el cas de la Unió Atlètic Coll-Blanch i del Club Deportivo Atlántida. De l'Atlántida sé que l'any 1950 tenia uns 115 socis, que la seva seu estava a la carretera de Collblanc, 133, en un bar anomenat Roca, i que no disposava de camp propi. Disputaven els campionats d'aficionats o les denominades lligues d'equips adherits a la federació (les de menys categoria). No en devia tenir gaire socis més el Coll-Blanch ja que aquell mateix any només disposava de 18 jugadors i tampoc tenia camp propi (feia servir el del Torrasense). La seva seu social sembla que anà variant, però gairebé sempre va estar en algun lloc del carrer Progrés. Van arribar a jugar a la Segona Categoria. Millor anaven les coses al Recreativo, que entrarà en la dècada dels cinquanta amb uns 350 socis i en la Primera Categoria B, que ràpidament superarà tot pujant l'any 1951 a la Primera Categoria A. Ja hem vist com disposava de camp propi a Collblanc (segons l'anuari de la federació, a la Trav. de les Corts, amb un terreny de 95x52 m. i capacitat per a 1.000 espectadors) i el seu local estava al carrer Pujós 59, al bar Juventud que en aquests anys es converteix en un centre esportiu del barri.

*Escut de la Unió
Recreativa Coll-Blanch*

Aquests tres clubs es fusionaran l'any 1952 per formar la Unió Recreativa Coll-Blanch. Així com a mínim va aparèixer al *Boletín de la Federación Catalana de Fútbol*, aquell any. La seu sembla que va ser la del CD Atlántida, si més no oficialment. La junta directiva la va presidir Antonio López Alcázar, de professió mecànic, que vivia a Sants i que fins aleshores havia estat president del Recreativo. El vicepresident primer va ser l'industrial hospitalenc Juan Blanch Gosa, que l'any 1950 presidia el CD Atlántida i que, suposo, també ho feia en el moment de la fusió. El vicepresident segon va ser un comerciant, Francisco González Martínez, que vivia als blocs Onésimo Redondo i que suposo que devia pertànyer al Coll-Blanch⁴.

Disposo de poques dades respecte a aquesta fusió. La junta fundadora la composaven 24 persones, segurament perquè s'havia de donar pas a membres de totes tres entitats. Van competir el primer any amb la categoria del Recreativo -la Primera A- que era la més alta de tots tres, i segurament en el seu camp. En els seus estatuts es recull una novetosa categoria de socis dins de l'entitat, el soci femení⁵, que pagarà gairebé la meitat del que li pertoca als socis numeraris. En aquests moments, tindran la categoria més alta del futbol hospitalenc. La temporada 52-53 el seu entrenador es diu Blanch, i els jugadors són aquests:

Flores, Pujol II, Giménez, Oliván, Paulino, Pujol I, Bravo, Espígol, Maturana, Fernández, Blázquez, Ripoll i Agut

Aquest Unió Recreativa Coll-Blanch tindrà una existència efímera ja que l'any 1953 es fusionarà de nou. Serà amb altre club de la zona, l'històric Torrasense. En aquell moment, el Torrasense era el club més antic de la ciutat si tenim en compte la continuïtat legal de l'entitat (parèntesis forçats per la guerra apart). Tot i que havien celebrat el seu vint-i-cinquè aniversari l'any 1946, la data no seria del tot correcta a no ser que descomptessin els anys de paràlisi degut a la guerra civil o bé consideressin una data errònia de fundació. Sigui com sigui, el cert és que l'any 1953, el Torrasense portava 36 anys de vida, amb un parèntesi de sis per culpa de la guerra civil. Sens dubte, era el club de futbol que més empenta havia tingut a la ciutat fins al moment, pel nombre de socis, per categoria, per activitats i per popularitat. El Torrasense seguia arrosegant l'afecció de la barriada, tal i com ho havia fet abans de la guerra, i per això no era estrany que portés "un séquito de socios y admiradores bastante numeroso dispuestos a animar"⁶ en els seus partits fora de casa, tal i com escriu un diari l'any 1949 amb motiu d'un partit amb el Pueblo Seco. Hi jugaven al camp de Torre Melina, un terreny arrendat a Barcelona al que, segons recorda el vocal cap de personal d'aquell camp a la junta de l'any 1948, Antonio Caballero, s'arribava "por un camino de carro"⁷. Hi tingueren local social al carrer Pujós, 49. L'any 1949, però, inauguraran una seu social al bar Español de la plaça Española, 24. Esportivament anaren pujant, molt de mica en mica, fins a la Primera Categoria B que ostentava en el moment de la fusió. L'any 1950 tenien uns 800 socis, i pels volts de 1951 puc confirmar que disposaven de butlletí propi, tot i que no ens ha arribat cap exemplar. Al voltant del club es reunien petits industrials de la zona, com Martín Sancho Félez, Antonio Sorolla Balaguer, José Peñarroja i Emilio Huguet. Tot i això, al Torrasenc li ha quedat fama de tenir força problemes per pagar i, en un informe econòmic de l'any 1949 remès al Govern Civil⁸, trobem un dèficit provinent de l'any 1948 de 12.000 pessetes, que es veuria ampliat a 31 de desembre de l'any següent fins a les 25.105,50 pessetes. Si fem un càlcul aproximat dels ingressos que podia aconseguir el club per les quotes d'associats trobarem que l'any 1949 el Torrasense difícilment podia cubrir la meitat de les 123.337,5 pessetes

que deia haver entrat en caixa. La resta només podia venir de loteries, publicitat, donacions... També el Recreativo Coll-Blanch tenia deutes en el moment de la fusió⁹. Aquesta situació econòmica va decidir als clubs de fusionar-se l'any 1953, segons explica Antonio Caballero, membre aleshores de la junta del Torrasense:

“Estábamos a 200 metros (el camp), ellos tenían unos 600 o 700 socios y nosotros unos 1300 o 1400 (...) estábamos muy cerca, había muchos gastos y los caballitos blancos se cansaban de pagar. El señor Hugueta Dios sabe bien el dinero que se ha gastado, yo de mi bolsillo no he puesto ni una décima parte que él, les costaba mucho dinero y se cansaban... había mucho fanatismo en los dos bandos, pero entre ellos hubimos personas más sensatas atentas a la realidad de la economía del club”¹⁰

Caballero explica com la decisió de la fusió tenia opinions enfrontades dins dels dos clubs. El president del Recreativo Coll-Blanch sembla que era un dels que estava en contra, però es va aconseguir formar una comissió per estudiar el tema amb membres dels dos clubs. Pel Recreativo hi va ser Roberto Romero Puig, un veí de Barcelona i, segurament també en Miguel Olivares Martínez, un sabater del carrer Llançà, “buen hombre, muy entendedor de fútbol y un gran defensor del Recreativo” -recorda Caballero-. Per part del Torrasense hi van ser l'industrial Antonio Sorolla Balaguer i el propi botiguer Antonio Caballero. Segons un article de premsa posterior, el president del nou club reconeixia aquestes dificultats. Per exemple, en el tema del nom del nou club, ningú volia cedir:

“El escollo principal fue el nombre con el que se había de bautizar el nuevo club. Los del Recreativo querían conservar su nombre y los del Torrasense el suyo también. Alguien dio, empero, en la diana. Propuso el de Hércules de Hospitalet y fue aceptado por unanimidad. Pero antes no salió el nombre se sostuvieron grandes batallas que estuvieron muy cerca de dar al traste con la gran idea de la fusión”¹¹

Sembla, però, que en aquesta decisió de la fusió entre Torrasense i Unión Recreativo Coll-Blanch per formar el Club de Fútbol Hércules de Hospitalet hi va mediar l'Ajuntament. Segons l'acta de l'Assemblea General Ordinària de l'Hércules de 5 d'octubre de 1954, s'explica com es va llegir “la Memoria de la Junta Directiva, con la reseña de la fusión efectuada por los clubs de Fútbol Torrasense y Unión Recreativo Collblanch, según acuerdo

EMD

The image displays a collection of newspaper clippings, likely from the 1950s. The most prominent feature is a large headline in bold, black letters: "El Hércules de Hospitalet...". Below this headline, there is a smaller line of text: "origen de la fusión del Torrasense y de la U. R. de Collblanch. Tercer espaldón de fútbol a Torras División, poco después, cuando con cerca 1500 socios y se espera que la cifra aumente JUN ESTADIO EM HOSPITALET... LOS TERRENOS YA ESTAN DESIGNADOS".

The collage includes several smaller articles and advertisements. On the left side, there is a section titled "La Primera Regional" with sub-sections like "El campeonato de fútbol" and "El campeonato de fútbol". In the center, there is a portrait of a man, likely a key figure in the club's history, with a caption below it. To the right, there are several advertisements for local businesses, including "COMESTIBLES José Cid", "Bar JUVENTUD", "ANTONIO C/ BALLERO", "TOCINERIA Y PAPELERIA de Emilio HUGUET", "IMPRENTA Y PAPELERIA de J. Oller Marzador", "Sociedad Sóns Pedreño", "INDUSTRIAS DEL PLOMO", "Bar Español", "Bastreza Vicente Arribas y Fraixa", and "BAR ROCA INAUGURACION SOLENA".

The text within the clippings is dense and small, but the overall layout is organized into columns and sections, typical of a newspaper page from that era. The background of the collage is a light, textured grey, and the text is primarily in black ink on white paper.